

„Moji bráchové,“ utrousila. „Provedli mi takovou lum-párnu.“

„Aha.“ To mě nijak zvlášť nepřekvapilo. Clarisse měla v Táboře polokrevných spoustu sourozenců. A všichni se po sobě navzájem vozili. Co se taky dá čekat od synů a dcer boha války? „Kteří bratři? Sherman? Mark?“

„Ne.“ Takhle ustrašeně jsem ji ještě mluvit neslyšel. „Mí nesmrtelní bratři. Fobos a Deimos.“

Sedli jsme si na lavičku v parku a Clarisse mi všechno vypověděla. S návratem do školy jsem si starosti nedělal. Paní Whiteová si bude myslet, že mě školní zdravotnice poslala domů, a šestou hodinu byly dílny. Náš učitel pan Bell nikdy docházku nesledoval.

„Abych to dobře pochopil – půjčila sis tátovu káru, že se projedeš, a ta se ztratila.“

„To není auto,“ zavrčela Clarisse. „Je to válečný vůz! A otec mi *řekl*, ať si ho vezmu. Je to jako... zkouška. Mám ho vrátit do západu slunce. Jenomže –“

„Bráchové ti ho čmajzli.“

„Oni jsou jeho vozatajové, víš? A neradi vidí, když s ním jezdí někdo jiný. Proto mi vůz ukradli a poslali na mě ty pitomý ptáky, co střílí peří.“

„Tatíčkovy mazlíčky?“

Nešťastně přikývla. „Hlídadí mu chrám. Zkrátka, jestli ten vůz nenajdu...“

Vypadala, že se sesype. Nevyčítal jsem jí to. Měl jsem tu čest vidět jejího otce Arése, když se rozběšnil, a nebyl to hezký pohled. Jestli ho Clarisse zklamala, tvrdě po ní půjde. *Fakt* tvrdě.

„Pomůžu ti,“ nabídl jsem se.

Zakabonila se. „Proč bys to dělal? Nejsme kámoši.“

V tom měla naprostou pravdu. Milionkrát na mě byla hnusná, ale stejně se mi nelíbila představa, že by se Arés pustil do ní nebo do někoho jiného. Snažil jsem se vymyslet, jak jí to vysvětlit, když se najednou ozvalo: „A jéje, to se podívejme. Mně se zdá, že holčička bulila!“

O betonový sloup se opíral puberták v otrhaných džínách, černém tričku, kožené bundě a s čelenkou ve vlasech. Za opaskem měl zastrčený nůž. V očích mu svítily plameny.

„Fobe.“ Clarisse zařala pěsti. „Kde je ten vůz, ty debile?“

„Ty jsi ho ztratila,“ popíchl ji. „Mě se neptej.“

„Ty malej –“

Vytasila meč a zaútočila, ale Fobos se prostě vpařil a její čepel se zabodla do sloupu.

Zjevil se na lavičce vedle mě. Pochechtával se, ale smích ho přešel, jakmile jsem mu přitiskl meč ke krku.

„Radši ten vůz vrať,“ poradil jsem mu, „než se naštvu.“

Ušklíbl se a snažil se tvářit jako drsňák, jak jen to s ostřím pod bradou šlo. „Co je zač ten tvůj kluk, Clarisse? Potřebuješ v boji pomáhat?“

„To není můj kluk!“ Clarisse zatáhla za meč a vysvobodila ho ze sloupu. „Není to ani kámoš. Je to Percy Jackson.“

Něco ve Fobově výrazu se změnilo. Zatvářil se překvapeně, možná dokonce nervózně. „Poseidónův syn? Ten, co rozzlobil